

PREČO VERÍM (Vittorio Messori) (str. 30-34)

Chodil som vtedy na strednú školu v Turíne. Bolo to dlho pred zlomom, ktorý ma priviedol k viere. Rodičia a brat, vtedy ešte len chlapček, išli do Sassuola, odkiaľ pochádzame, na prvé výročie úmrtia Alda, strýka z matkinej strany. Zomrel mladý na mozgovú mŕtvicu. Bol som doma sám, bola noc. Spal som tvrdým spánkom zdravého chlapca, ktorým som vtedy bol, keď ma zrazu zobudil telefón. S námahou som precitol, ale úplne ma prebrala krátka prechádzka, keďže telefón bol na druhom konci bytu. Vieš, ako to bolo kedysi, čierna škatuľa zavesená na stene pri vchode... Zodvihol som slúchadlo a počul som zmes zvukov spôsobených poruchami na elektrickom vedení, pískanie, škrobot, rušenie, ktoré bolo počuť pri medzimestských hovoroch a hovoroch zďaleka. Niekoľkokrát som povedal: „Prosím! Prosím!“, keď sa ozval jasne a jednoznačne hlas, ktorý som dobre poznal, hlas môjho strýka. Udýchaný vyriekol slová, ktoré si aj teraz pamätám, akoby som ich počul len včera: „Vittorio, Vittorio! To som ja, Aldo! Mám sa dobre! Mám sa dobre!“ Hneď potom sa ozval šum, ktorý oznamoval, že spojenie sa prerušilo. Pozrel som sa na hodinky. Ako mi potom potvrdili moji rodičia po svojom návrate, bol to na minútu presný čas úmrtia môjho strýka, ktorý zomrel presne rok predtým.

Prebral som všetky ostatné možnosti a keďže nie som ako ideológovia, ateisti *im primis** (v prvom rade , na prvom mieste), ktorí nechajú svoju a priori schému prevážiť nad faktami, prestal som sa brániť tomu, čo bolo zrejmé – bol to strýko Aldo, bol to jeho hlas. Hypotézy o čiernych a dvojzmyselných žartíkoch , o halucináciách neobstoja. Nedá sa uvažovať ani o tom, že by sa mi to snívало, lebo som bol úplne svieži počas telefonátu i po ňom. V tú noc som sa už nevrátil pod paplón, ale na nohách som čakal na svitanie.

Keď prekvapenie pominulo, spomienky na tú noc som odsunul a založil som ich medzi nevysvetliteľné zvláštnosti, ktoré sa môžu prihodiť každému. Ako si spomínaš, sám Ježiš o tom hovorí v podobenstve o žobrákovi Lazárovi. Keď boháč po svojej smrti prosí Abraháma, aby Lazár išiel varovať jeho piatich bratov, aby aj oni neskončili v pekle, Abrahám im odvetí: „Ak nepočúvajú Mojžiša a Prorokov, neuveria, ani keby niekto z mŕtvych vstal“.

To je tajomná zaslepenosť, ktorú som osobne zažil. A platí to aj pre tých, ktorí sa sťažujú na „Božie mlčanie“. Často je to tak, že on nemlčí, ale to my sme hluchí. Je pravda (ako o tom budeme hovoriť neskôr) , že Stvoriteľ sa s úmyslom chrániť slobodu stvorenia rozhodol pre „stratégiu šerosvitu“. Ale - ako to vyjadruje samotné toto slovo – vedľa temnoty jestvuje aj svetlo, a práve to často nechcem vidieť.

Stretol si sa s niečím podobným aj neskôr?

Osobne nie. Ale o mnoho rokov neskôr som išiel do Voralbergu, do horskej dedinky v západnom Rakúsku, aby som sa stretol s Máriou Simmovou v jej biednej chatrči, Bola to pokorná dedinčanka, ktorá sa ako pustovníčka zasvätila Panne Márii, lebo v kláštoroch s klauzúrou, kam tužila vstúpiť, ju pre jej chorľavosť odmietli prijať. Bola to starenka, ktorá pracovala vo svojej záhradke (neprijímala žiadne milodary) a mala dar, ktorý jej umožňoval rozprávať sa so zosnulými. Po dlhom zdráhaní sa a nedôvere – čo je logické a aj správne – jej biskup ustúpil a musel uznať záhadu tejto zdanlivo bezvýznamnej horalky, ktorú si Boh vyvolil na ohromujúcu misiu. Navštevovali ju zástupy pre ňu neznámych zosnulých ľudí. Predstavili sa jej, prezradili podrobnosti, ktoré šokovali ich príbuzných, keď sa o nich dozvedeli (mŕtvi často nadiktovali adresu, na ktorú sa bolo treba obrátiť), lebo tie veci mohli naozaj viesť len ich najbližší. Títo zosnulí za ňou prichádzali s cieľom žiadať o skutky pokánia a modlitby, aby sa mohli vyslobodiť z očistca, alebo s upozornením pre svojich drahých, aby zmenili svoj život. Nie náhodou zozbieral tamojší farár svedectvá Márie Simmovej a vydal ich v knihe, ktorá sa stala medzinárodným trhákom a ktorej dal názov *Vyslobod'te nás odtiaľto!*

V živote plnom výskumov a stretnutí som mal čas a možnosť stretnúť sa s rôznymi podobnými prípadmi.

Ďalšie prípady prienikov medzi svetom živých a mŕtvych? Tu sa naozaj pohybujeme po mínovom poli; dúfam, že si ti uvedomuješ. Akokoľvek, zvedavosť mi nedovolí nepoprosiť ťa o ďalšie príklady.

Keď som pracoval ako redaktor, najpozoruhodnejší prípad, ktorý som skúmal, bol bohatý turínsky podnikateľ. Ochorel a v noci potreboval opateru. Zatelefonoval do istého kláštora a požiadal, aby mu poslali zdravotnú sestru. Vieš, vtedy tu neboli rumunské a moldavské opatrovatelky, ale bolo tu veľa rehoľných sestier, ktoré sa venovali práve tejto vzácnej službe. Na ďalší večer k nim prišla rehoľná sestra v jednoduchom habite a odvtedy prichádzala každú noc, aby bdela pri posteli chorého. Keď sa uzdravil a bol schopný vyjsť z domu, ako prvé sa rozhodol zájsť s manželkou do kláštora tejto sestry, aby ju pozdravil a poďakoval sa za jej pomoc. Na vrátnici sa začudovali, keď im povedal meno sestry, ktorú hľadal. Povedali mu, že jedna zo sestier sa tak volala, že celý život sa staral o chorých a bola im príkladom. Zároveň však dodali, že zomrela pred niekoľkými rokmi. Keďže manželia tomu nemohli uveriť, zaviedli ich na malý cintorín na konci kláštornej záhrady a ukázali im jej hrob s fotografiou zosnulej pod krížom. Samozrejme, manželský pár zdúpnel, lebo obaja ju okamžite spoznali. Bola to ona.

O tejto udalosti som sa do počul náhodou (ako vieš, dobrý redaktor má vždy nastražené uši...). Najprv som si myslel, že ide o jednu z historiek veľkomesta, ale nakoniec som sa rozhodol, že spomínaný manželský pár vyhľadám. Bez váhania mi všetko potvrdili. Trochu sa predsa len ostýchali,

keďže sa obávali , že o nich, vážených obyvateľoch mesta, by si niekto mohol pomyslieť, že trpia halucináciami. Srdečne ma privítali, všetko mi vyrozprávali, pričom sa zhodli do najmenších podrobností – a napriek môjmu naliehaniu mi rovnako jednohlasne zakázali o tom napísať do novín. Keďže som chcel mať úplne informácie, zastavil som sa aj v kláštore, kde som si nechal ukázať hrob dotyčnej sestričky. Samozrejme, zmocnilo sa ma dojatie, lebo v tom čase som už kráčal po ceste viery.

MARTA ROBINOVÁ

Martia Robinová (1902- 1981) sa narodila 13.marca 1902 vo Francúzsku v Chateuneug – de- Galaure. Mala päť starších súrodencov, štyri sestry a jedného brata. V roku 1903 zasiahla kraj epidémia týfu. Mnoho ľudí zomrelo, aj Marta ochorela na týfus, no prežila chorobu, ale zdravie mala veľmi podlomené.

15.august 1912 bol veľký deň v jej živote. Prvý raz prijala Oltárnu sviatosť. „Zdá sa mi, že Pán si ma v deň prvého svätého prijímania vzal do svojho vlastníctva“. V máji 1918 dostala veľké bolesti hlavy. 25. novembra v matkinej prítomnosti odpadla a 20 mesiacov bola v stave spánku. Bol to vlastne aj mystický spánok, v ktorom Ježiš pripravoval Martu na jej poslanie. Keď sa prebudila, pokračovala v rozhovore, kde pred 20 mesiacmi prestala. No mohla sa pohybovať len za pomoci barlí. Choroba sa čoraz väčšmi prehlbovala. Nadobudla presvedčenie, že jej hlavným poslaním bude trpieť za iných. Od Panny Márie sa naučila úplne dôverovať Ježišovi. 15.októbra 1925 napísala si úkon zasvätenia a úplného odovzdania svojho života Pánu Ježišovi. Po tomto úkone sa začali s ňou diať obdivuhodné veci . 3.októbra upadla ako 20 ročná Marta do mystického sna, ktorý trval tri týždne. Počas tohto sna trpela, čo nazvala sladkým dôkazom Božej lásky. Potom ju tajomne trikrát navštívila svätá Terézia z Lisieux, ktorá jej povedala , že má zakladať „ohniská lásky“ po celom svete.

Od 2.februára 1929 sa ochrnutie šírilo aj na ruky, ústa, takže nemohla ani jesť ani piť. A okrem toho nemohla vôbec spať. Bola totálne pripútaná k lôžku , z ktorého už nevstala až do svojej smrti 6.februára 1981.

Otázka, ako mohla Marta zostať nažive bez jedla a nápoja, ostala pre vedu nevysvetliteľnou záhadou. Neveriaci viedenský filozof a lekár Couchoud chcel sa osobne presvedčiť, čo je pravdy na tom, že Marta Robinova neje, že žije len zo svätého prijímania, že má stigmy a prežíva mystické javy. A presvedčil sa: Marta ochrnula na celom tele, nie je schopná prehltnúť ani kvapku vody. A najviac ho udivovalo, že Hostiu nemohla prehltnúť, no Hostia sama prenikla tajomným spôsobom cez jej zatvorené ústa. Odvtedy bol vedec jej častým hosťom a rýchlo sa medzi nimi vytvorilo duchovné puto.

Sväté prijímanie bolo pre Martu najdôležitejším úkonom a jediným pokrmom, ktorý udržiaval nielen jej duchovný , ale aj telesný život, Eucharistiu

prijímala zvyčajne len raz v týždni – v utorok. Pred tým vždy si vykonala spoveď. Po svätom prijímaní vydala zo seba tichý výkrik nadšenia a radosti a upadla do extázy. Z jej tváre vyžarovala nadpozemská krása a šťastie. „Aká som šťastná , môj Milovaný, pretože cítim, že moje srdce bije v tvojom Srdci, pretože ťa cítim vo svojom srdci, teba, všemohúceho Pána, vo mne!“ Aké šťastie! V roku 1930 dostala od Ježiša dar stigiem. Začiatkom októbra sa jej zjavil Ježiš na kríži. „Zdalo sami, ako by z jeho Srdca vychádzal šíp, ktorý sa rozdelil na dva lúče, z ktorých jeden prebodol moju a pravú a druhý ľavú ruku. Súčasne akoby moje ruky boli prebité vnútri. Potom ma Ježiš vyzval, aby som mu obetovala nohy a ja som to hneď urobila . Uvidela som hrot šípu, ktorý sa opäť rozdelil na dva a prerazil mi nohy. Ale to všetko prebehlo veľmi rýchlo. Potom ma vyzval, aby som mu ponúkla svoj hrud' a svoje srdce. Ich prerazenie sa uskutočnilo ešte silnejšie. Ježiš mi ponúkol ešte trňovú korunu. Umiestnil ju na moju hlavu a silne ju zatlačil.“ Ježiš jej napokon povedal: „Odteraz ťa budem volať moja Malá z lásky ukrižovaná“. Od konca októbra 1931 až do konca života prežívala každý piatok na svojom tele Ježišovo utrpenie. Marta tieto úžasné telesné a duchovné bolesti spolu s Ježišom prežívala a obetovala za spásu hriešnikov.

Jej muky vrcholili v piatok o 3.hodine a až v nedeľu ráno na výzvu kňaza vracala sa k normálnemu životu. Začalo ju navštevovať čoraz viac ľudí. Boli medzi nimi kardináli, biskupi, kňazi, ministri, profesori, bohatí i chudobní a tým, čo si žiadali radu, vedela táto jednoduchí osoba všetkým správne poradiť a hriešnikom a zúfalým pomáhala tak, že vzala na seba za nich utrpenie.

Marta dostala aj duchovného vodcu, ktorého jej Pán Ježiš už dávnejšie prisľúbil. Bol to kanonik Juraj Finet, veľký ctiteľ Panny Márie, ktorý jej v roku 1936 priniesol obraz Panny Márie, Prostrednice milosti, lebo to žiadala od neho istá rehoľníčka, ktorá obraz aj pripravila. Na veľkú žiadosť miestneho farára, ktorému kanonik Finet chcel zveriť obraz, aby ho on, miestny farár, dal Marte Robinovej, sám kanonik ho jej odovzdal. Otec Finet bol prekvapený, keď počul od Marty: My sme sa už videli 30.novembra 1930 vo Fouvriere. Bola som pri vás a pomáhala som vám svojimi modlitbami. Otec Finet vtedy zaopatroval umierajúceho mladíka. Marta tam iste osobne nebola, mohlo ísť teda o bilokáciu.

Tento duchovný vodca sa potom usiloval aj splniť projekt Ohniska lásky. Ohnisko lásky je laické spoločenstvo mužov a žien, ktorí svojím život, modlitbou a prácou vydávajú svedectvo svetla a lásky svetu. Vnútorňou silou sú päťdňové duchovné cvičenia , majú mať denne účasť na svätej omši, modliť sa ruženec a konať adoráciu. Osobitný dôraz sa kladie na Božie otcovstvo a Máriino materstvo. V roku 2000 bolo týchto Ohnísk v Európe 26, 0 v Amerike 16, v Ázii 8 a v Afrike 22.

Marta Robinova zomrela 6.februára 1981 na prvý piatok v mesiaci.

V LURDOCH SA UZDRAVILA TALIANKA NA VOZÍČKU

Rím, 27.8. 2009 (kath.net) 013 013 – Po pobyte v Lurdoch sa uzdravila 50-ročná Talianka, ktorej lekári diagnostikovali nevyliciteľnú chorobu. Lekári označili tento prípad za vedecky nevysvetliteľný, ako informovala talianska spravodajská agentúra ANSA.

Antónia Racová z Francavilly v Sinni v juhotalianskej provincii Basilicata trpela nervovou chorobou nazývanou „Gehrigov syndróm“ (amyotropná laterálna skleróza - ALS) a ostatné roky strávila na vozíčku. S inými chorými sa 1.augusta vydala na diecéznu púť do mariánskeho pútnického miesta Lurdy. Jej príbuzní jej túto cestu darovali, pretože jej stav sa stále zhoršoval. Odvtedy dokáže matka štyroch detí opäť sama chodiť.

Antónia Racová sa okúpala vo vode prameňa, ktorý Božia Matka pri zjavení v roku 1885 ukázala vizionárke Bernadette Soubirousevej.

„Keď som vstúpila do vody, počula som hlas, ktorý mi dodával odvahu a cítila som silnú bolesť v nohách. Hovorím radšej o dare, o milosti, ako o zázraku“, hovorí Antónia. Odkedy som sa vrátila z Lúrd, viem znova chodiť, nie som nikdy unavená a necítim nijaké bolesti. Je to, akoby som dostala druhú šancu“, povedala Antónia podľa správy talianskej agentúry ANSA.

V stredu ju v turínskej nemocnici Molinette vyšetril známy neurológ Adriano Chió, ktorý ju ošetruje už od roku 2006. Chió po vyšetrení povedal, že jej prípad je vedecky nevysvetliteľný.

„Nikdy som u pacientov s ALS nevidel niečo podobné. Diagnóza bola jednoznačná. Táto choroba sa môže spomaliť, ale nemyslíme si, že sa môže zlepšiť, pretože nenapraviteľne poškodzuje nervy“.

„Ja sám budem potrebovať nejaký čas na to, aby som tento jav spracoval“ vyznal sa lekár. Vyhlásil, že otázka, či ide o zázrak, je vecou Cirkvi. „Keď som Antóniu Racovú v júni ostaný raz vyšetroval, sedela na vozíčku. Vedeckými prostriedkami, ktoré máme k dispozícii, je to nevysvetliteľné“.

V Lurdoch Cirkev doteraz zdokumentovala asi 6000 uzdravení a 67 z nich po dlhom procese skúmania aj oficiálne uznala. (zg)